

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 137

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 februarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
288.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor, privind prospectele operațiunilor de preschimbare a titlurilor de stat aferente lunii februarie 2025	2–3
	ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI	
3.	— Hotărâre pentru aprobarea Procedurii interne privind asigurarea implementării și aplicării art. 2 din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021	4–5
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	6–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

privind prospectele operațiunilor de preschimbare a titlurilor de stat afereente lunii februarie 2025

În temeiul:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 6 alin. (2) din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 109/2021, cu completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, al Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului-cadru privind operațiunile de piață cu titluri de stat pe piața internă, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 318/2022, cu modificările ulterioare, al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 8/2022 privind operațiunile de administrare a datoriei publice guvernamentale efectuate de către Ministerul Finanțelor pe piața titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, al Normei Băncii Naționale a României nr. 1/2022 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 8/2022 privind operațiunile de administrare a datoriei publice guvernamentale efectuate de către Ministerul Finanțelor pe piața titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 10/2024 privind piața secundară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României și al Convenției nr. 184.575/13/2005, încheiată între Ministerul Finanțelor și Banca Națională a României,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor, emite următorul ordin:

Art. 1. — În vederea administrării riscurilor asociate datoriei publice guvernamentale se aprobă prospectul operațiunilor de preschimbare a titlurilor de stat în luna februarie 2025, în valoare nominală totală de 200 milioane lei, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de management al datoriei publice și fluxurilor de trezorerie va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,

Alin Marius Andrieș,
secretar de stat

București, 14 februarie 2025.

Nr. 288.

ANEXĂ

PROSPECTUL

operațiunilor de preschimbare a titlurilor de stat

Art. 1. — În vederea administrării riscurilor asociate datoriei publice guvernamentale în luna februarie 2025, Ministerul Finanțelor organizează operațiuni de preschimbare a titlurilor de stat după cum urmează:

a) elementele de identificare a seriilor de titluri de stat în circulație oferite spre preschimbare (etapa de răscumpărare):

Tipul titlului de stat	Seria emisiunii (codul ISIN)	Data licitației	Data decontării licitației	Data scadenței	Valoarea nominală individuală (lei)	Rata cuponului (%)	Dobânda acumulată (lei/titlu)
OS	RODD24CXRK47	19 februarie 2025	21 februarie 2025	28 iulie 2025	5.000	3,65	104,00
OS	ROJ0LNOCKHR8	19 februarie 2025	21 februarie 2025	25 noiembrie 2025	5.000	3,50	42,19

b) elementele seriei de titluri de stat redeschise:

Tipul titlului de stat	Seria emisiunii (codul ISIN)	Data licitației	Data decontării licitației	Data scadenței	Valoarea nominală individuală (lei)	Valoare totală indicativă (mil. lei)	Dobânda acumulată (lei/titlu)	Rata cuponului (%)
OS	ROJVM8ELBDU4	19 februarie 2025	21 februarie 2025	25 aprilie 2029	5.000	200	260,63	6,30

Art. 2. — Metoda de adjudecare este licitația, care va avea loc la data menționată în tabelul de mai sus, iar adjudecarea se va face după metoda cu preț multiplu. Cotația de preț va fi exprimată sub formă procentuală, cu patru zecimale.

Art. 3. — Costul brut total aferent titlurilor nou-emise/redeschise solicitate de către fiecare participant sau client al acestuia la licitația de preschimbare trebuie să fie mai mare sau egal cu costul brut total al titlurilor de stat oferite spre preschimbare de respectivul participant sau client, diferența în lei urmând a fi plătită către Ministerul Finanțelor la data decontării operațiunii. Diferența în lei dintre costul brut total al titlurilor nou-emise/redeschise solicitate și costul brut total al titlurilor oferite spre preschimbare nu trebuie să depășească costul brut individual al unui titlu de stat nou-emis/redeschis, calculat la prețul cel mai mare specificat în oferta respectivului participant sau client.

Art. 4. — Participanții la operațiunile de preschimbare a titlurilor de stat sunt dealerii primari care prezintă oferta în cont propriu și în contul clienților lor, deținători legali de titluri de stat din seriile anunțate pentru etapa de răscumpărare a operațiunii de preschimbare.

Art. 5. — În cadrul licitațiilor de preschimbare:

1. Ofertele de preschimbare sunt competitive și necompetitive.

2. În cadrul ofertei competitive de preschimbare de titluri de stat se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 8.1 la Norma Băncii Naționale a României nr. 1/2022 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 8/2022 privind operațiunile de administrare a datoriei publice guvernamentale efectuate de către Ministerul Finanțelor pe piața titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României.

3. Numărul cotațiilor de preț nu este restricționat.

4. Ofertele de preschimbare necompetitive pot fi depuse de persoane fizice și juridice, cu excepția instituțiilor de credit, așa cum sunt acestea definite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de clienți ai dealerilor primari.

5. În cadrul ofertei de preschimbare necompetitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 8.2 la Norma Băncii Naționale a României nr. 1/2022 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 8/2022 privind operațiunile de administrare a datoriei publice guvernamentale efectuate de către Ministerul Finanțelor pe piața titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României. Se admit oferte de preschimbare necompetitive într-o pondere de 25% din totalul valorii indicative anunțate pentru fiecare operațiune de

preschimbare de titluri de stat. Oferta necompetitivă depusă de dealerul primar în contul unui singur client nu va putea depăși valoarea calculată prin aplicarea ponderii anterior menționate. Executarea acestora se va efectua la nivelul prețului mediu ponderat al ofertelor competitive pentru titlurile nou-emise/redeschise rezultat în procesul de licitație.

6. Fiecare tranșă a ofertei de preschimbare competitive sau necompetitive va avea o valoare minimă egală cu valoarea nominală unitară aferentă instrumentelor oferite spre preschimbare (etapa de răscumpărare).

Art. 6. — Ministerul Finanțelor anunță prețul net cu 4 zecimale aferent titlurilor oferite spre preschimbare (etapa de răscumpărare), până la ora de începere a primirii ofertelor, prin publicarea pe website-ul Ministerului Finanțelor și/sau pe platformele electronice de știri financiare.

Art. 7. — (1) Ofertele de preschimbare a titlurilor de stat se transmit la Banca Națională a României, ce acționează în calitate de administrator al pieței primare și secundare a titlurilor de stat și al sistemului de înregistrare/depozitare, în ziua licitației în intervalul orar 10:00-12:00.

(2) Ședința de licitație începe după încheierea orarului de transmitere a ofertelor de participare la licitație specificat la alin. (1).

Art. 8. — În funcție de necesitățile de finanțare și/sau de nivelul randamentului rezultat în urma licitației, Ministerul Finanțelor își rezervă dreptul ca suma aferentă operațiunilor de preschimbare să fie majorată, micșorată sau anulată.

Art. 9. — Rezultatele operațiunii de preschimbare a titlurilor de stat se vor stabili în ziua desfășurării licitației de către Comisia de licitație constituită în acest scop și vor fi date publicității.

Art. 10. — Evenimentele de plată aferente operațiunii de preschimbare a titlurilor de stat se gestionează în conformitate cu Regulile Sistemului de depozitare și decontare a instrumentelor financiare — SaFIR.

Art. 11. — Dacă data la care trebuie efectuată una dintre decontările aferente titlurilor de stat este o zi de sărbătoare sau o zi nelucrătoare, plata se va face în următoarea zi lucrătoare, fără obligarea la dobânzi moratorii. Titlurile de stat care se regăsesc în această situație rămân în proprietatea deținătorului înregistrat și nu pot fi tranzacționate.

Art. 12. — Regimul fiscal al titlurilor de stat prevăzute la art. 1 este reglementat de legislația în vigoare.

Art. 13. — Sumele încasate de Ministerul Finanțelor ca urmare a operațiunilor de preschimbare se utilizează pentru finanțarea deficitului bugetar și refinanțarea datoriei publice.

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Procedurii interne privind asigurarea implementării și aplicării art. 2 din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021

În baza prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 18 alin. (1) lit. o) și art. 37 alin. (1) lit. r) și alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2022, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. f) pct. 3 din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 29 ianuarie 2025, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Se aprobă Procedura internă privind asigurarea implementării și aplicării art. 2 din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin

Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021, cu modificările și completările ulterioare, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Comitetul fiscal și direcțiile din cadrul aparatului executiv al Camerei Consultanților Fiscali vor duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Dan Manolescu

București, 7 februarie 2025.
Nr. 3.

ANEXĂ

PROCEDURĂ INTERNĂ

privind asigurarea implementării și aplicării art. 2 din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021

ARTICOLUL 1

Dispoziții generale

(1) Prezenta procedură stabilește mecanismele și activitățile desfășurate la nivelul Camerei Consultanților Fiscali, denumită în continuare CCF, necesare cooperării cu Ministerul Finanțelor/Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumite în continuare MF/ANAF, în implementarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili,

precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021, astfel cum a fost modificat și completat prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 6.649/2024 pentru modificarea și completarea Procedurii de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021.

(2) Scopul cooperării CCF cu MF/ANAF este acela de a facilita consultanților fiscali membri ai CCF cunoașterea, înțelegerea și aplicarea corectă a legislației fiscale, primare sau secundare, pentru care MF sau ANAF, după caz, are atribuții legale de reglementare.

(3) Obiectul cooperării îl reprezintă problematicile de aplicabilitate generală care impun o clarificare, identificate în activitatea practică a consultanților fiscali sau a celor identificate în urma analizei actelor normative/proiectelor de acte normative realizate de Comitetul fiscal, formalizate de CCF conform prezentei proceduri.

ARTICOLUL 2

Activitățile Comitetului fiscal al CCF

(1) Problematicele de aplicabilitate generală identificate în activitatea practică a consultanților fiscali, care ridică dificultăți reale de interpretare sau determină aplicarea neunitară a legislației fiscale, pot fi formulate și transmise doar de către membrii CCF, prin e-mail, la adresa office@ccfiscali.ro.

(2) Pentru a face obiectul prezentei proceduri, solicitările formulate de consultanții fiscali, conform alin. (1), trebuie să vizeze o problemă de aplicabilitate generală a unor prevederi legale bine identificate, să nu conțină niciun element de identificare a unui contribuabil și să cuprindă argumente fundamentate din care să rezulte dificultățile de aplicare, posibilitățile multiple de interpretare sau lipsa de reglementare, după caz.

(3) Solicitățile primite de CCF, potrivit alin. (1) și (2), se soluționează de Comitetul fiscal. Membrii Comitetului, potrivit specializării de bază a acestora, realizează analiza prealabilă a solicitărilor pentru stabilirea naturii și categoriei din care acestea pot face parte, respectiv:

a) problematică reală de interpretare care va face obiectul unei solicitări de clarificare elaborate de CCF către MF/ANAF;

b) problematica are un răspuns identificabil în legislația fiscală sau a făcut deja obiectul unei interpretări a autorităților fiscale competente, care se transmite lectorului de pregătire profesională al CCF pe domeniul corespunzător pentru a fi avută în vedere la proximus curs/rubrica întrebări și răspunsuri utile din biblioteca CCF;

c) problematică reală de interpretare care va face obiectul unei propuneri *de lege ferenda* elaborate de CCF și transmise către MF/ANAF, după caz;

d) problematica semnalată nu este specifică domeniului de competență al CCF sau nu respectă condițiile prezentei proceduri, care urmează să fie clasată.

(4) Stabilirea categoriei din care face parte solicitarea, conform alin. (3), se realizează de către membrii Comitetului fiscal, cu avizul vicepreședintelui, iar asupra rezultatului analizei se informează solicitantul prin grija secretariatului Comitetului.

(5) În cazul solicitărilor care se încadrează în categoriile prevăzute la alin. (3) lit. a) și c), se elaborează proiectul de solicitare de clarificare sau de propunere *de lege ferenda*, după caz, care se supune verificării și revizuirii/avizării de către vicepreședintele și președintele Comitetului fiscal.

(6) Proiectul de solicitare de clarificare/Propunerea *de lege ferenda* avizat(ă) de președintele Comitetului este supus(ă) aprobării Consiliului superior, anterior transmiterii către MF/ANAF, prin grija conducerii executive a CCF.

ARTICOLUL 3

Aprobarea de către Consiliul superior al CCF

(1) Secretariatul Consiliului superior transmite membrilor Consiliului superior, prin corespondență electronică, la adresele de e-mail cunoscute de către secretariatul Consiliului superior, proiectul de solicitare de clarificare/propunere *de lege ferenda* și precizează termenul înăuntrul căruia trebuie exprimat votul sau transmise observațiile argumentate.

(2) Pentru membrii Consiliului superior care nu își exprimă votul/observațiile în termen de maximum 48 de ore de la transmiterea documentelor, votul acestora se prezumă ca fiind unul de aprobare fără observații.

(3) După aprobarea de către Consiliul superior, adresa este semnată de către președintele CCF și transmisă oficial, de către secretariatul Consiliului superior, la MF/ANAF.

ARTICOLUL 4

Condiții de cooperare cu MF/ANAF

(1) Solicitățile de clarificare/Propunerile *de lege ferenda* pe care CCF le transmite MF sau aparatului central al ANAF, după caz, în funcție de problematica pentru care solicită clarificarea, trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții, prevăzute expres la art. 2 alin. (1) lit. f) din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021, cu modificările și completările ulterioare, astfel:

a) să vizeze clarificări privind modul de aplicare a legislației fiscale, primare sau secundare, pentru care MF sau ANAF, după caz, are atribuții de reglementare, potrivit legii;

b) să fie specifice CCF sau membrilor săi, conform drepturilor și competențelor prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare;

c) să vizeze o problemă general valabilă de aplicare și să nu conțină situații punctuale și elemente de identificare ale unor contribuabili/plătitori;

d) să conțină o prezentare generală a problematicii, argumente de fapt și de drept, precum și propriile concluzii ale CCF;

e) să conțină o propunere a CCF, argumentată corespunzător, cu privire la cea mai caracterizată variantă/soluție de aplicare dintre cele identificate sau, după caz, o propunere motivată de completare/modificare a textelor legale vizate.

(2) Pentru asigurarea transparenței și eficacității cooperării CCF cu autoritățile fiscale, atât solicitările de clarificare/propunerile *de lege ferenda* elaborate și transmise MF sau ANAF, cât și răspunsurile primite se valorifică de către CCF, astfel:

a) se publică pe site-ul CCF în termen de maximum 10 zile de la transmitere și, respectiv, maximum 30 de zile de la primirea răspunsului;

b) se transmit membrilor CCF;

c) se procedează la prezentarea și diseminarea soluțiilor în cadrul cursurilor de pregătire profesională organizate pentru membrii CCF.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 2

din 20 ianuarie 2025

Dosar nr. 2.143/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu-Gândac	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.143/1/2024, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările conexe formulate de Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 5.495/30/2022, Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.526/111/2023, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.149/90/2021 și de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă în dosarele nr. 2.739/100/2023 și nr. 3.008/100/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; pârâțul din Dosarul nr. 2.435/1/2024 a depus, în termen legal, prin consilier juridic, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizărilor conexe privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularii și obiectul sesizărilor

8. Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 25 septembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 5.495/30/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009), pentru voucherile cuvenite și neacordate, aferente anilor 2019-2020 (1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020) și, în subsidiar, plata indemnizației de vacanță acordată sub forma voucherelor de vacanță cuvenite și neacordate, aferente anilor 2019-2020 (1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020), astfel cum au fost modificate prin art. 1 din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 107/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018), coroborate cu dispozițiile art. 12 alin. (2) și (3) din Normele metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare (Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009), sunt aplicabile/vizează personalul contractual din cadrul Spitalului Municipal „Dr. Teodor Andrei” Lugoj pentru perioada 2019-2020, în condițiile în care angajatorul nu a prevăzut sume în buget cu această destinație.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 7 octombrie 2024 cu nr. 2.143/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 20 ianuarie 2025.

10. La data de 21 octombrie 2024 s-a dispus conexarea Dosarului nr. 2.305/1/2024, având ca obiect sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.526/111/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept:

Dacă dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, pentru voucherele de vacanță cuvenite și neacordate, aferente anului 2020, astfel cum au fost modificate prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, coroborat cu dispozițiile art. 100 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 95/2006), se interpretează în sensul că obligația de a prevedea sume în buget cu această destinație revine angajatorului sau Ministerului Sănătății, reclamantii fiind angajați ai unui spital clinic județean de urgență — UPU.

11. La data de 31 octombrie 2024 s-a dispus și conexarea Dosarului nr. 2.435/1/2024, având ca obiect sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în Dosarul nr. 3.149/90/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept:

În interpretarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 și ale Normelor metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, refuzul angajatorului de a acorda vouchere de vacanță, în condițiile prevederii de sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli legal aprobat, dă dreptul angajatului să solicite despăgubiri, constând în contravaloarea acestor vouchere, precum și în dobânzi legale penalizatoare?

12. La aceeași dată s-a dispus și conexarea Dosarului nr. 2.437/1/2024, având ca obiect sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.739/100/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele probleme de drept:

(i) *Dacă dispozițiile art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 pot fi interpretate în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță chiar și în lipsa prevederii în buget a sumelor cu acest titlu.*

(ii) *Dacă art. 1 alin. (2) raportat la art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2019 poate fi interpretat în sensul că, în ipoteza în care voucherele de vacanță nu au fost emise în anul fiscal în care trebuiau emise, angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță sau, din contră, aceste norme se impun a fi interpretate în sensul că ulterior angajatorul poate fi obligat doar la despăgubiri egale cu contravaloarea voucherelor de vacanță neacordate.*

(iii) *Dacă modificarea art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2019 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, aprobată cu modificări prin*

Legea nr. 130/2023, cu modificările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021), poate fi interpretată în sensul că a instituit permisiunea acordării voucherelor de vacanță și în anul 2021, având în vedere interdicția inițial instituită prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2021).

(iv) *În cazul în care răspunsul la cea de-a doua întrebare este în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță, în această situație se pot acorda dobânzi sub forma dobânzii legale penalizatoare, conform art. 1.531 alin. (1) din Codul civil?*

13. De asemenea, s-a dispus conexarea Dosarului nr. 2.439/1/2024, având ca obiect sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, în Dosarul nr. 3.008/100/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la problemele de drept (i), (ii) și (iv), anterior enunțate.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

14. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018

Art. 1. — „(...) (2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat. (...)”

(24) În limita resurselor bugetare, angajatorul stabilește, în condițiile alin. (2), când acordă voucherele de vacanță, de comun acord cu organizațiile sindicale legal constituite sau cu reprezentanții salariaților, după caz. (...)”

(3) Voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori. (...)”

Art. 2. — „(...) (4) Voucherul de vacanță are perioada de valabilitate de un an de la data emiterii, fără a se înțelege că aceasta este perioada de valabilitate a suportului electronic, în cazul în care voucherul a fost emis pe acest tip de suport. (...)”

15. Normele metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare

Art. 12. — „(...) (2) Cuantumul acordat salariaților, alții decât cei prevăzuți la art. 3 alin. (2), sub forma voucherelor de vacanță se stabilește, în condițiile legii, de către angajatori proporțional cu perioada de exercitare a raportului de serviciu sau durata contractului de muncă, într-un an calendaristic.

(3) În cazul cumulului de funcții, voucherele de vacanță vor fi acordate de către angajatorii unde beneficiarii în cauză își au funcția de bază, potrivit legii, sau, după caz, de fiecare angajator proporțional cu timpul lucrat, cu respectarea prevederilor legale în vigoare. (...)”

16. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 57/2024

„**Art. I.** — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în anul 2021, autoritățile și instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, precum și serviciile publice autonome de interes național, cu personalitate juridică, reglementate prin Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu acordă voucherele de vacanță prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare.”

17. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, aprobată cu modificări prin Legea nr. 130/2023, cu modificările ulterioare*

„**Art. I.** — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 (...) se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

(2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2026, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.”

18. *Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 100. — „(...) (7) UPU și CPU din cadrul spitalelor de urgență sunt finanțate din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății sau prin bugetele ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, după caz, cu sumele aferente următoarelor cheltuieli:

a) cheltuieli cu personalul încadrat sau cu contract individual de muncă cu timp parțial pentru efectuarea gărzilor care desfășoară activitatea în UPU/CPU în mod nemijlocit, inclusiv cele aferente voucherelor de vacanță; (...)”

19. *Codul civil*

Art. 1.531. — „(1) Creditorul are dreptul la repararea integrală a prejudiciului pe care l-a suferit din faptul neexecutării. (...)”

III. Expunerea succintă a proceselor

Dosarul nr. 5.495/30/2022

20. *Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș — Secția I civilă în data de 15 decembrie 2022 cu nr. 5.495/30/2022, reclamantii au chemat în judecată pârâtul Spitalul Municipal „Dr. Teodor Andrei” Lugoj, pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună, în principal, obligarea pârâtului la acordarea voucherelor de vacanță convenite și neacordate, aferente anilor 2019-2020, și, în subsidiar, obligarea pârâtului la plata indemnizației de vacanță acordate sub forma voucherelor de vacanță convenite și neacordate, aferente aceleiași perioade.*

21. *Prin Sentința civilă nr. 155 din 15 februarie 2024 s-a admis în parte acțiunea și a fost obligat pârâtul să acorde reclamantilor voucherelor de vacanță convenite pentru perioada 2019-2020, raportat la perioada în care aceștia au avut calitatea de salariat.*

22. Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că din interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (24) și (3) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 rezultă obligația angajatorului de a prevedea în bugetul de venituri și cheltuieli sume necesare acoperirii cheltuielilor cu acordarea voucherelor de vacanță.

23. Pârâtul este o instituție publică de subordonare locală, finanțată integral din venituri proprii, și nu a făcut dovada că și-a îndeplinit obligația de a prevedea în bugetul de venituri și cheltuieli sume de bani în acest sens.

24. Obligația de a acorda vouchere de vacanță, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, a devenit imperativă ca urmare a modificării acestui text, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, pentru perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020, fiind înlăturată condiționarea bugetară.

25. Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 500/2002*), și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 273/2006*), indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă anual, în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.

26. Plata voucherelor de vacanță nu este facultativă pentru angajator, lipsa disponibilităților financiare neputând fi suportată de către salariați, în condițiile în care dispozițiile legale menționate au prevăzut acordarea acestora pentru angajați.

27. *Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâtul, solicitând admiterea apelului și anularea sentinței apelate.*

28. *În motivarea cererii de apel s-a arătat că dreptul la vouchere de vacanță nu reprezintă un drept fundamental, ci un beneficiu acordat anumitor categorii socioprofesionale, în funcție de resursele financiare alocate. În raport cu situația financiară a unității, trebuie să se țină cont și de prevederile art. 14 alin. (8) din Legea nr. 273/2006, în conformitate cu care, odată cu înregistrarea de plăți restante și arierate în anul curent, se pot face noi angajamente legale doar după achitarea acestora.*

29. În condițiile în care unitatea pârâtă ar fi acordat aceste vouchere de vacanță personalului, ar fi ajuns, așadar, în imposibilitate de a mai susține plata salariilor și în imposibilitatea achiziționării de echipamente medicale, materiale sanitare, medicamente necesare realizării actului medical, precum și în imposibilitatea asigurării plății utilităților, cheltuieli fără de care spitalul nu poate funcționa, iar personalul medical nu își poate desfășura activitatea în condiții normale.

30. La termenul din 4 septembrie 2024, instanța de trimitere, din oficiu, a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu dezlegarea problemei de drept menționate.

31. La termenul din 18 septembrie 2024 s-a admis cererea de sesizare și s-a dispus suspendarea cauzei.

Dosarul nr. 1.526/111/2023

32. *Prin cererea de chemare în judecată, reclamantii au solicitat, în contradictoriu cu pârâtii Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor, Direcția de Sănătate Publică a Județului Bihor, Ministerul Sănătății, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, obligarea pârâtului de rând 1 să achite distinct, pentru fiecare reclamant încadrat pe funcțiile indicate în cuprinsul acțiunii, suma netă de 2.900 lei (1.450 lei/an x 2 ani = 2.900 lei), la care se adaugă rata dobânzii legale penalizatoare și indicele de inflație, calculate de la data scadenței și până la plata efectivă a pretenției reprezentând contravaloarea voucherelor de vacanță convenite și neachitate reclamantilor, aferente anilor 2020 și 2023, obligarea pârâtului de rândul 2 și 3 să asigure fondurile bănești necesare achitării integrale la zi a tuturor drepturilor convenite și neachitate reclamantilor, precum și orice alte cheltuieli ce se vor ivi pe parcursul procesului.*

33. Prin *Sentința civilă nr. 157 din 21 februarie 2024, Tribunalul Bihor — Secția I civilă* a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâta Direcția de Sănătate Publică a Județului Bihor, ca fiind formulată în contradictoriu cu o persoană fără calitate procesuală pasivă; a fost admisă cererea de chemare în garanție a pârâtului Ministerul Sănătății, formulată de pârâtul Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor; a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, a obligat pârâtul Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor la plata către reclamant a contravalorii tichetelor de vacanță aferente anului 2020 proporțional cu perioada lucrată de aceștia pe acest interval de timp, în cuantum de 1.450 lei pentru fiecare an calendaristic, sume ce vor fi actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală, începând cu data scadenței și până la data plății efective; a obligat pârâtul-chemat în garanție Ministerul Sănătății să aloce pârâtului Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor sumele necesare în vederea realizării drepturilor mai sus stabilite pentru reclamant; a respins cererea de chemare în judecată formulată pentru perioada aferentă anului 2023, ca fiind rămasă fără obiect; a respins, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată formulată de doi dintre reclamant, pentru perioada aferentă anului 2023, și a obligat pârâtii Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor și Ministerul Sănătății, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 3.808 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

34. *Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâtul Ministerul Sănătății*, solicitând modificarea sa în tot, cu consecința admiterii excepției inadmisibilității cererii de chemare în garanție, iar pe fondul cauzei respingerea acțiunii introductive ca neîntemeiată.

35. A susținut că, față de raportul juridic dedus judecătii, Ministerul Sănătății este terță persoană, având în vedere că raporturile de muncă au luat naștere între angajatorul pârât Direcția de Asistență Socială Oradea și salariații reclamant. Prin urmare, nu are nicio implicare în raporturile de muncă sau de serviciu încheiate în cadrul unităților pe care le coordonează și le verifică din punctul de vedere al asistenței de sănătate publică și cu atât mai puțin pentru cele care se află în subordinea autorităților locale.

36. Față de apelul formulat *au depus întâmpinare reclamantii*, precum și pârâtii Direcția de Sănătate Publică a Județului Bihor și Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor, solicitând respingerea acestuia ca nefondat.

37. Prin Încheierea din 11 octombrie 2024, instanța, din oficiu, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu dezlegarea problemei de drept menționate, precum și suspendarea cauzei.

Dosarul nr. 3.149/90/2021

38. Prin *Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă* cu nr. 3.149/90/2021, reclamantul Sindicatul Sanitas Horezu, în numele și pentru membrii săi de sindicat, a solicitat obligarea pârâtului Spitalul Orășenesc Horezu să acorde voucherele de vacanță pentru membrii săi de sindicat, aferente anilor 2019-2020, la valoarea lor în bani, respectiv 1.450 lei; obligarea pârâtului să achite, pentru fiecare voucher, atât dobânda penalizatoare, calculată de la scadență și până la plata efectivă, cât și indicii de inflație; cu cheltuieli de judecată.

39. *În motivare*, reclamantul a arătat că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 și prin legislația subsecventă cu aplicabilitate în materie, pârâtul avea obligația de a acorda, în anii 2019-2020, vouchere de vacanță membrilor de sindicat, fără ca această obligație să fie doar o simplă opțiune în materie de cheltuieli, precum și obligația de a cuprinde în buget sume pentru acordarea voucherelor, dar, cu rea-credință, nu și-a îndeplinit-o, cu toate că era una imperativă.

40. Prin *întâmpinarea depusă*, pârâtul Spitalul Orășenesc Horezu a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată.

41. Prin *Sentința civilă nr. 2.137 din 25 iunie 2024, Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă* a admis cererea formulată de reclamantul Sindicatul Sanitas Horezu în numele și pentru membrii de sindicat și a obligat pârâtul să acorde fiecăruia dintre membrii de sindicat menționați o despăgubire echivalentă cu contravaloarea voucherelor de vacanță aferente anilor 2019-2020, în sumă de 1.450 lei, sumă ce urmează să fie actualizată la data plății, la care se adaugă dobânda legală penalizatoare de la data scadenței până la data plății efective.

42. Pentru aceasta a reținut că pârâtul face parte din categoria instituțiilor publice reglementate la art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în forma și conținutul în vigoare în anul 2019, respectiv în anul 2020, iar reclamantii fac parte din categoria beneficiarilor dreptului la vouchere de vacanță, beneficiari indicați atât în art. 1 alin. (2) din această ordonanță de urgență, cât și în art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018*).

43. De asemenea, instanța a reținut dreptul angajaților unei instituții publice de a beneficia de vouchere de vacanță, în cazul concret aferente anilor 2019-2020, condiționat însă de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice, și a constatat îndeplinirea cerințelor impuse prin prevederile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 pentru acordarea voucherelor de vacanță, nefiind relevantă situația financiară a instituției angajatoare.

44. Susținerea formulată de pârât prin întâmpinare, în sensul că instituția a aplicat dispozițiile art. 36 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, nu poate conduce la respingerea acțiunii. Aceasta deoarece norma legală invocată nu poate lipsi de eficiență prevederea cuprinsă în art. 36 alin. (1) din același act normativ, care permite acordarea voucherelor de vacanță.

45. *Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâtul Spitalul Orășenesc Horezu*, criticând-o, în esență, pentru motivul că voucherele de vacanță se acordă exclusiv pentru achiziționarea de servicii turistice. Prevederile legale instituie obligația pentru angajat de a folosi voucherele de vacanță exclusiv pentru plata unor asemenea categorii de cheltuieli. Or, niciunul dintre reclamant nu a făcut dovada achiziționării de servicii turistice pe parcursul anilor 2019-2022.

46. Apelantul consideră că reclamantii erau obligați să dovedească faptul că au beneficiat de servicii turistice în acea perioadă, le-au plătit din alte surse, iar nu cu vouchere, astfel încât să poată solicita despăgubiri pentru faptul că nu au primit aceste bilete de vacanță.

47. De asemenea, acordarea biletelor de vacanță este condiționată de existența resurselor financiare cu această destinație. Deși inițial acordarea voucherelor de vacanță a fost prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli, factori apăruiți pe parcursul exercițiului bugetar au condus la rectificarea bugetului pentru acoperirea cheltuielilor esențiale ale spitalului.

48. Prin Încheierea din 22 octombrie 2024 s-au dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu dezlegarea problemei de drept menționate, precum și suspendarea cauzei.

Dosarul nr. 2.739/100/2023

49. Prin *Cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 24 noiembrie 2023*, reclamantul Sindicatul Liber „Pentru Voi”, în numele membrilor de sindicat, a solicitat instanței, în contradictoriu

cu pârâții municipiul Baia Mare, Consiliul Local al Municipiului Baia Mare și primarul municipiului Baia Mare, să dispună: (...) 4. obligarea pârâților la alocarea de sume și la plata către reclamantii a drepturilor constând în contravaloarea voucherelor de vacanță în cuantum de 1.450 lei/an, pentru anii 2021 și 2022, sume actualizate și cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare, calculate din prima zi a anului următor perioadei pentru care se datorează și până la plata efectivă.

50. În motivarea cererii s-a arătat că membrii de sindicat sunt personal contractual în raport de muncă, încadrați la Direcția Poliția Locală (personal al poliției locale) în cadrul aparatului primarului municipiului Baia Mare, fiindu-le aplicabile prevederile Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017).

51. Dreptul de a beneficia de vouchere de vacanță are configurația unui drept salarial prevăzut de o lege specială, conferit în condiții expres reglementate, independent de prestarea vreunei munci și a cărui acordare, sub condiția probării cerințelor legale, este determinată de efectul forței obligatorii a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009. În cadrul raportului juridic ce s-a născut beneficiar este o persoană care are calitatea de salariat, iar cel obligat să acorde voucherul de vacanță este angajatorul salariatului.

52. Arată că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 au creat în sarcina instituției pârâte obligația de a acorda voucherele de vacanță, textul legal fiind clar și nelăsând loc de interpretare contrară, obligația fiind imperativă.

53. Neacordarea acestor vouchere până la finalul anului bugetar, acordare ce presupune fie includerea valorii lor în buget la momentul aprobării inițiale, fie o rectificare bugetară în acest sens, a făcut imposibilă executarea în natură a acestei obligații legale. Obligația de plată este scadentă de la data la care este cert că executarea în natură nu mai este posibilă și se impune executarea în echivalent, respectiv sfârșitul fiecărui an.

54. În consecință, de la sfârșitul fiecărui an prejudiciul creat în patrimoniul creditorului este similar cu cel creat prin neplata la termen a sumei de bani corespunzătoare. În aceste condiții, reclamantii arată că aveau dreptul la repararea prejudiciului în integralitate, conform dispozițiilor art. 1.531 din Codul civil.

55. La termenul de judecată din 9 septembrie 2024, instanța a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept amintite, precum și suspendarea cauzei.

Dosarul nr. 3.008/100/2023

56. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 27 decembrie 2023, reclamantul Sindicatul Independent al Medicilor Maramureș, în numele membrilor de sindicat, a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâțul Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Oprea” Baia Mare, să dispună: obligarea pârâțului să acorde membrilor de sindicat voucherele de vacanță pentru anul 2020, respectiv suma de 1.450 lei pentru fiecare membru de sindicat, și să plătească fiecărui membru de sindicat dobânda legală penalizatoare calculată la suma de 1.450 lei de la scadența obligației și până la acordarea efectivă a sumei.

57. În motivare s-a arătat că membrii de sindicat indicați în tabelele anexă sunt medici — angajați ai pârâțului și au deținut această funcție în perioada 1 ianuarie 2020-31 decembrie 2020. Pârâțul este instituție publică și face parte dintre instituțiile la care se referă art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 8/2009. În această calitate avea obligația de a acorda anual angajaților vouchere de vacanță, însă obligația nu a fost îndeplinită.

58. Potrivit Contractului colectiv de muncă la nivel de sector bugetar „Sănătate” pe anii 2019-2021, pârâțul avea obligația includerii în bugetul de venituri și cheltuieli a voucherelor de vacanță pentru reclamantii și să solicite ordonatorului de credite președintele Consiliului Județean Maramureș acordarea sumelor necesare.

59. Pârâțul, prin notele scrise depuse la dosar, pe fondul cauzei, a susținut că, raportat la anul 2020, a făcut toate demersurile posibile pentru asigurarea resurselor financiare, însă, conform bugetului aprobat pentru anul 2020, nu a avut suficiente fonduri pentru a acorda salariaților voucherele de vacanță.

60. Prin urmare, în absența condiției legale privind existența resurselor bugetare alocate cu această destinație nu se poate vorbi despre existența dreptului angajatului instituției publice la acordarea voucherelor de vacanță și nici despre existența obligației corelative a angajatorului — instituție publică de a acorda astfel de beneficii sau drepturi suplimentare.

61. La termenul de judecată din data de 14 octombrie 2024, instanța, din oficiu, a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept amintite, precum și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularii sesizărilor

62. Instanțele de trimitere, invocând dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, au apreciat că litigiile în care s-au formulat sesizările privesc stabilirea și plata drepturilor bănești ale unor persoane ale căror drepturi salariale sunt guvernate de Legea-cadru nr. 153/2017, de modalitatea de interpretare a chestiunilor de drept menționate depinde soluționarea pe fond a litigiilor deduse judecătii, iar până la momentul formulării sesizărilor Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunilor de drept și acestea nu fac obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

63. Spre deosebire de reglementarea de drept comun din Codul de procedură civilă, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai impune condiția noutății chestiunii de drept, ci doar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra acesteia.

64. Instanțele de trimitere au apreciat că prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 31 iulie 2017 (Decizia nr. 39 din 29 mai 2017), Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a analizat o altă perioadă de referință (2012-2014) decât cele vizate de sesizările în curs, dar și că obiectul dezlegării prin această decizie a vizat alte aspecte ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, actul normativ suferind ulterior modificări.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

65. Părțile și-au expus punctele de vedere cu privire la problemele de drept în discuție prin cererile formulate în fața instanțelor de trimitere.

VI. Punctele de vedere ale completurilor de judecată care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept

Dosarul nr. 5.495/30/2022

66. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului a apreciat că, în ceea ce privește anii 2019 și 2020, față de

modificările aduse textelor legale incidente prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, obligația impusă angajatorului — instituție publică — de a acorda voucherele de vacanță a devenit imperativă, fiind înlăturată condiționarea bugetară.

Dosarul nr. 1.526/111/2023

67. Instanța de trimitere a opinat în sensul că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum au fost modificate prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, coroborate cu dispozițiile art. 100 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 95/2006, se interpretează în sensul că obligația de a prevedea sume în buget cu această destinație revine angajatorului.

Dosarul nr. 3.149/90/2021

68. Completul investit cu soluționarea apelului în această cauză a apreciat că refuzul angajatorului de a acorda vouchere de vacanță, în condițiile prevederii de sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli legal aprobat, nu dă dreptul angajatului să solicite despăgubiri constând în contravaloarea acestor vouchere și nici dobânzi legale penalizatoare.

69. Dreptul salarial de a beneficia de vouchere de vacanță, în condițiile legii, este diferit de dreptul salariatului de a încasa prima de vacanță. Drept urmare, dacă la finalul perioadei de valabilitate voucherele de vacanță nu sunt utilizate total, ele se restituie, salariatului fiindu-i restituită cota aferentă din impozitul reținut la data acordării tichetelor. Doar în condițiile în care salariatul face dovada că a achiziționat din surse proprii servicii turistice de natura celor care puteau fi achitate cu voucherele pot fi acordate despăgubiri constând în valoarea pachetului de servicii, dar nu mai mult decât valoarea voucherelor la care era îndreptățit și de care nu a beneficiat, din culpa angajatorului.

Dosarul nr. 2.739/100/2023

70. Completul investit cu soluționarea cererii, referitor la petitul 4 din acțiune, a apreciat că dreptul la primirea unui voucher de vacanță nu conferă prerogativa de a primi o sumă de bani, ci pe aceea de a primi un voucher cu o valoare determinată, ceea ce înseamnă că obiectul obligației nu este unul pecuniar, ci în natură. Nicio dispoziție legală sau contractuală nu prevede că neîndeplinirea obligației de emitere a voucherului de vacanță atrage obligația de plată a unor dobânzi, iar emiterea acestui voucher nu echivalează cu obligația de plată de către angajator a unei sume de bani către salariat, ci doar valoarea sa se determină prin raportare la o sumă de bani.

Dosarul nr. 3.008/100/2023

71. Instanța de trimitere a opinat că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 se interpretează în sensul obligativității angajatorului din sectorul public de a acorda vouchere de vacanță, având în vedere formularea imperativă a textului de lege. Angajatorul — instituție publică nu are drept de opțiune între a acorda sau a nu acorda angajaților vouchere de vacanță, fiind obligat să le acorde, însă condiționat de existența resurselor bugetare și de prevederea în buget a sumelor cu această destinație.

72. Angajatorul poate fi obligat numai la acordarea voucherelor de vacanță pe suport hârtie sau pe suport electronic, pentru a fi atins scopul avut în vedere la stabilirea acestor drepturi pentru angajați, și nu pot fi acordate sume de bani — echivalent valoric al voucherelor de vacanță cu titlu de despăgubiri, astfel cum se solicită prin acțiune.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

73. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești, precum și opinii teoretice în problema ce face obiectul sesizării, din care a rezultat existența a două orientări jurisprudențiale.

74. Astfel, *într-o primă orientare jurisprudențială* au fost pronunțate hotărâri judecătorești prin care s-au respins acțiunile în cazul în care nu au existat alocări de fonduri în bugetul instituției pârâte. S-a reținut că dispozițiile legale în discuție sunt aplicabile instituțiilor publice din sistemul bugetar care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă și prevăd în mod concret limitele și condițiile în care se acordă tichete de vacanță, în sensul că voucherele de vacanță se acordă în limita sumelor prevăzute distinct cu această destinație în bugetele proprii. Dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 au făcut obiectul Deciziei nr. 39 din 29 mai 2017, considerentele acesteia referitoare la modul de interpretare a textului art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 fiind pe deplin aplicabile, inclusiv textului modificat.

75. În acest sens au exprimat opinii teoretice și au depus hotărâri judecătorești Curtea de Apel Brașov — Secția I civilă, Tribunalul Brașov, Tribunalul Covasna, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Iași — Secția I civilă, Tribunalul Bihor — Secția I civilă, Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă, Tribunalul Suceava — Secția I civilă, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă și instanțele din circumscripția sa teritorială, Tribunalul Timiș, Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

76. *Într-o a doua orientare jurisprudențială* au fost pronunțate hotărâri judecătorești prin care au fost admise cererile privind obligarea angajatorilor — unități spitalicești la plata drepturilor bănești corespunzătoare voucherelor de vacanță cuvenite pentru anii 2019-2020, în cuantum de 1.450 lei.

77. În motivarea soluției de admitere s-a reținut, în interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, faptul că salariatul angajat în cadrul unei instituții bugetare este beneficiarul unui veritabil drept cu privire la acordarea voucherelor de vacanță, corelativ obligației angajatorului instituție publică centrală/locală de a acorda acest beneficiu legal.

78. Condiționarea impusă de art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu afectează existența dreptului, ci stabilește limita până la care dreptul poate fi exercitat, respectiv limita sumelor prevăzute în buget cu această destinație. Eventualele dificultăți economice ale angajatorului nu pot fi invocate, *de plano*, drept cauze exoneratoare de la plata voucherelor de vacanță, câtă vreme nu a fost invocată și dovedită o încălcare a limitelor în interiorul cărora acest drept poate fi exercitat.

79. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au exprimat opinii teoretice și au depus hotărâri judecătorești Tribunalul Sibiu — Secția I civilă, Tribunalul Covasna, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Ialomița, în opinie majoritară, Tribunalul Ilfov, Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a de litigii de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Galați — Secția privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Vrancea — Secția I civilă, Tribunalul Vaslui, Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă, Tribunalul Timiș, Tribunalul Caraș-Severin.

80. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

81. Prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 31 iulie 2017, s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, raportat la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014 și art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013, aprobată prin Legea nr. 168/2014, dreptul la plata tichetelor/voucherelor de vacanță este condiționat de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice.”

82. Prin Decizia nr. 23 din 12 aprilie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 24 mai 2021, s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017-30 noiembrie 2018, se interpretează în sensul că instituțiile și autoritățile publice la care se referă această normă legală acordă, sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017-30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat sau pot acorda o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum mai mic de 1.450 lei pentru un salariat, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1.450 lei pentru fiecare salariat.”

83. În considerentele acestei decizii s-a reținut că: „79. Dezlegarea dată prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017 cu privire la natura juridică a beneficiilor la care se referă dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 poate fi avută în vedere pentru determinarea condițiilor legale în care se acordă indemnizația de vacanță/prima de vacanță.”

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

84. Prin Decizia nr. 143 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 26 iunie 2020, instanța de contencios constituțional, respingând excepția de neconstituționalitate invocată, a reținut că:

„15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2018, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, a statuat că statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula

(a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006).”

85. Curtea Constituțională nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2018, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 131/2021 ori ale art. 100 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 95/2006.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

86. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificată și completată prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din sistemul bugetar. În rest, s-a propus respingerea, ca inadmisibile, a sesizărilor.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.1. Asupra admisibilității sesizărilor

Aspecte generale, comune sesizărilor

87. Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative emise pentru acest personal și/sau cele privind raporturile de muncă și serviciu ale acestui personal.

88. Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, ordonanța de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

89. Sesizările sunt admisibile, dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 sunt aplicabile, instanțele de trimitere solicitând lămurirea unor chestiuni ce țin de acordarea voucherelor de vacanță, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009.

90. Tichetele/Voucherele de vacanță reprezintă drepturi salariale suplimentare, ce se acordă în conformitate cu cele arătate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, alături de salariu, cu rol de recuperare a capacității de muncă, de creștere a productivității muncii salariatului și de motivare a acestuia.

91. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 143 din 12 martie 2020, anterior menționată, a arătat că sporurile, stimulentele, premiile, adaosurile la salariul de bază și altele asemenea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare, iar statul are deplina legitimitate de a le institui, modifica ori suspenda sau chiar de a le anula.

92. Prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 s-a instituit o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărui lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

93. Dispozițiile art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, însă se completează cu prevederile

dreptului comun, reprezentat de Codul de procedură civilă, potrivit art. 4 din ordonanța de urgență, conform căruia „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, (...) precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

94. Prin urmare, în contextul normativ enunțat, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție presupune întrunirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

95. În privința tuturor sesizărilor sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate (i), (ii) și (iv).

96. Cauzele sunt în curs de soluționare, obiectul acestora este dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

97. Cea de-a patra condiție de admisibilitate este îndeplinită și în privința chestiunii de drept: „Dacă art. 1 alin. (2), (24), (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 poate fi interpretat în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță chiar și în lipsa prevederii în buget a sumelor cu acest titlu”, întrucât până la data pronunțării prezentei decizii nu s-a înregistrat vreun recurs în interesul legii cu această problemă de drept.

Îndeplinirea condiției existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei

Sesizarea Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 5.495/30/2022, înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.143/1/2024

98. Obiectul sesizării vizează interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță pentru perioada 2019-2020 și are în vedere personalul contractual din cadrul Spitalului Municipal „Dr. Teodor Andrei” Lugoj, în condițiile în care angajatorul nu a prevăzut sume în buget cu această destinație.

99. Instanța de trimitere a expus pe larg punctul său de vedere, iar din jurisprudența instanțelor naționale în materie, arătată la pct. VIII din prezenta decizie, reiese faptul că s-au pronunțat soluții contradictorii.

100. Prin urmare, se constată că se poate vorbi despre existența unei chestiuni de drept dificile ce a dat naștere la o jurisprudență neunitară, condiția noutății chestiunii nemaifiind prevăzută în economia Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

101. În privința condiției ca de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei și aceasta este îndeplinită, întrucât se solicită obligarea angajatorului la acordarea voucherelor de vacanță pentru perioada 2019-2020.

102. Urmează a se analiza chestiunea de drept pe fondul acesteia.

Sesizarea Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.526/111/2023, înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.305/1/2024, conexasă la Dosarul nr. 2.143/1/2024

103. Obiectul sesizării vizează interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009

pentru voucherele de vacanță convenite și neacordate, aferente anului 2020, modificată prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, coroborate cu dispozițiile art. 100 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 95/2006, în sensul dacă obligația de a prevedea sume în buget cu această destinație revine angajatorului sau Ministerului Sănătății, reclamantii fiind angajați ai unui spital clinic județean de urgență — UPU.

104. Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, „instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 (...) și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 (...), indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat”.

105. În conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 95/2006, „UPU și CPU din cadrul spitalelor de urgență sunt finanțate din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății sau prin bugetele ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, după caz, cu sumele aferente următoarelor cheltuieli: a) cheltuieli cu personalul încadrat sau cu contract individual de muncă cu timp parțial pentru efectuarea gărzilor care desfășoară activitatea în UPU/CPU în mod nemijlocit, inclusiv cele aferente voucherelor de vacanță (...)”.

106. Sesizarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu corespunde exigenței de a se încadra în categoria unei chestiuni de drept ce se cere a fi lămurită prin interpretarea prevederilor legale sus-menționate, ceea ce conduce la inadmisibilitatea acesteia.

107. Cauza aflată inițial pe rolul Tribunalului Bihor — Secția I civilă și ulterior, în apel, pe rolul Curții de Apel Oradea — Secția I civilă prezintă aspecte particulare ce trebuie avute în vedere în situația angajaților din cadrul unui spital de urgență — unitatea de primiri urgențe.

108. În speță se discută admisibilitatea chemării în garanție a Ministerului Sănătății și obligarea acestuia de a aloca spitalului sumele necesare pentru ca angajatorul (spitalul) să plătească către reclamantii contravaloarea tichetelor de vacanță aferente anului 2020 proporțional cu perioada lucrată, în cuantum de 1.450 lei, sume ce vor fi actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală, începând cu data scadenței și până la data plății efective.

109. Împrejurarea lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Sănătății, invocată în calea de atac a apelului, a existenței/inexistenței unor raporturi juridice de serviciu sau de muncă ale acestuia cu salariații reclamantii se poate desluși prin administrarea unui probatoriu în fața instanței de fond/apel.

110. În punctul de vedere exprimat de instanța ce a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție pentru lămurirea chestiunii de drept s-a arătat că finanțarea cheltuielilor cu voucherele de vacanță se face din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, iar spitalului îi revine obligația de plată a drepturilor solicitate în acțiune, în calitate de angajator.

111. Acest aspect a fost reținut și de prima instanță prin sentința pronunțată, în sensul că a fost obligat pârâțul Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor să plătească contravaloarea tichetelor de vacanță aferente anului 2020, iar chematul în garanție Ministerul Sănătății a fost obligat să aloce aceste sume, astfel că instanța de trimitere nu arată în ce constă dificultatea chestiunii, care anume normă este neclară sau incompletă.

Sesizarea Curții de Apel Pitești — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.149/90/2021 și înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.435/1/2024, conexată la Dosarul nr. 2.143/1/2024

112. Se solicită a se interpreta dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 și ale Normelor metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, dacă refuzul angajatorului de a acorda vouchere de vacanță, în condițiile prevederii de sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli legal aprobat, dă dreptul angajatului să solicite despăgubiri, constând în contravaloarea acestor vouchere, precum și dobânzi legale penalizatoare.

113. Sesizarea este inadmisibilă, din cuprinsul acțiunii și al celorlalte înscrisuri depuse la dosarul instanței de trimitere rezultând că sumele reprezentând cheltuieli cu voucherele de vacanță au fost prevăzute inițial în bugetul instituției, pe parcursul exercițiului bugetar s-a rectificat bugetul, în sensul eliminării din buget a acestor sume din cauza unor situații neprevăzute la începutul anului.

114. Prin urmare, chestiunea de drept nu este aptă să conducă la lămurirea pricinii ce se judecă, în speță nu sunt prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat sume cu destinația de vouchere de vacanță, pentru ca angajatul să poată solicita, eventual, despăgubiri constând în contravaloarea voucherelor, precum și dobânzi legale penalizatoare, condiția prevederii acestor sume în buget fiind esențială, după cum se va arăta cu ocazia analizării pe fond a sesizării Curții de Apel Timișoara, în Dosarul nr. 2.143/1/2024.

Sesizarea Tribunalului Maramureș — Secția I civilă în Dosarul nr. 2.739/100/2023, înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție cu nr. 2.437/1/2024, conexată la Dosarul nr. 2.143/2024

115. Sesizarea cuprinde un număr de 4 întrebări. Prima întrebare vizează interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în sensul dacă angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță chiar și în lipsa prevederii în buget a sumelor cu acest titlu, fiind astfel similară cu întrebarea Curții de Apel Timișoara, analizată din perspectiva admisibilității acesteia la paragrafele 99-102 din prezenta decizie.

116. A doua și a patra întrebare solicită a se clarifica chestiunea obligării angajatorului la despăgubiri și dobânzi legale penalizatoare, în ipoteza în care voucherele nu au fost emise în anul fiscal respectiv, nefiind prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, aspecte similare cu cele din sesizarea Curții de Apel Pitești, analizate la paragrafele 113-115 din prezenta decizie, considerată inadmisibilă.

117. În cadrul celei de-a doua întrebări se solicită și interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) raportat la art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în ipoteza în care voucherele de vacanță nu au fost emise în anul fiscal în care trebuiau emise; în acest sens se solicită a se clarifica dacă angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță.

118. Instanța de trimitere nu indică nicio normă de drept îndoielnică, lacunară sau neclară, determinantă pentru soluționarea cauzei pe fond, mai mult, reclamanții din dosarele indicate nu au solicitat acordarea voucherelor de vacanță pentru anul fiscal anterior, ci executarea în echivalent, arătând că obligația este imposibil de executat în natură, în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, care dispune acordarea anuală a voucherelor de vacanță, cu alte cuvinte, până la sfârșitul anului fiscal, urmând să fie respinsă sesizarea sub acest aspect, ca inadmisibilă.

119. Prin cea de-a treia întrebare se solicită a se interpreta modificarea art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 8/2009, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021, în sensul instituirii permisiunii acordării voucherelor de vacanță și în anul 2021, având în vedere interdicția instituită prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2021.

120. Potrivit art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2021: „Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în anul 2021 autoritățile și instituțiile publice (...), indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii (...), nu acordă voucherele de vacanță prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 (...).”

121. În conformitate cu dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021, art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 se modifică și va avea următorul cuprins: „Instituțiile publice (...), indiferent de sistemul de finanțare și subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2026, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.”

122. Sesizarea nu îndeplinește condiția de admisibilitate a existenței unei chestiuni de drept, întrucât, potrivit dispozițiilor art. IV alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021, perioada de valabilitate a voucherelor de vacanță emise în intervalul 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020 s-a prelungit până la data de 30 iunie 2022.

123. De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2021 a lăsat nemodificate dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, indicându-se perioada de la 1 ianuarie 2019 la 31 decembrie 2021 pentru acordarea tichetelor de vacanță, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021 a modificat numai data-limită, 31 decembrie 2026, astfel că urmează să se respingă a treia întrebare din sesizare ca inadmisibilă, chestiunea în discuție nefiind susceptibilă de interpretări diferite, de natură a conduce la concluzii contradictorii.

Sesizarea Tribunalului Maramureș — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.008/100/2023, înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.439/1/2024, conexată la Dosarul nr. 2.143/1/2024

124. Instanța de trimitere solicită a se interpreta dispozițiile art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în sensul de a se stabili dacă angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță chiar și în lipsa prevederii în buget a sumelor cu acest titlu, cerere similară cu cea formulată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 2.143/1/2024 și de Tribunalul Maramureș în Dosarul nr. 2.437/1/2024, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept urmând să se pronunțe pe fondul acesteia.

125. Cea de-a doua și a treia întrebare referitoare la ipoteza în care voucherele de vacanță nu au fost emise în anul fiscal în care trebuiau să fie emise, corelativ cu obligarea angajatorului la emiterea acestora sau la plata de despăgubiri și dobânzi legale penalizatoare, sunt identice cu sesizările Tribunalului Maramureș în Dosarul nr. 2.437/1/2014 și Curții de Apel Pitești în Dosarul nr. 2.435/1/2024, sesizarea fiind inadmisibilă.

XI.2. Asupra fondului sesizărilor din Dosarul nr. 2.143/1/2024 și dosarele conexate nr. 2.437/1/2024 și nr. 2.439/1/2024, prin care se cere a se interpreta dacă dispozițiile art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 obligă angajatorul la emiterea voucherelor de vacanță chiar și în lipsa prevederii în buget a sumelor cu acest titlu

126. Sesizările au în vedere perioadele 2019-2020 și 2021-2022, art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 fiind modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1058 din 13 decembrie 2018.

127. Până la data adoptării și intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2018 (13 decembrie 2018), dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 prevedeau că instituțiile și autoritățile publice acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, o singură indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.

128. Prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, anterior modificării, au făcut obiectul sesizării din Dosarul nr. 4.153/1/2016, pronunțându-se Decizia nr. 39 din 29 mai 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a stabilit că „dreptul la plata tichetelor/voucherelor de vacanță este condiționat de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice”.

129. Modificarea prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, a determinat unele instanțe să considere că obligația impusă angajatorului, instituție publică, de a acorda voucherele de vacanță a devenit imperativă, întrucât a fost înlăturată condiționarea bugetară, iar lipsa disponibilităților financiare nu poate fi suportată de către salariați, în timp ce alte instanțe au apreciat că sunt neîntemeiate cererile de acordare a voucherelor de vacanță, în condițiile în care angajatorul nu a prevăzut sume în buget cu această destinație, considerentele Deciziei nr. 39 din 29 mai 2017 rămânând în continuare valabile.

130. Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, modificat prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, instituțiile publice acordă anual vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.

131. Dispozițiile art. 1 alin. (2⁴) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 au rămas nemodificate, astfel că, în limita resurselor bugetare, angajatorul stabilește, în condițiile alin. (2), când acordă voucherele de vacanță, de comun acord cu organizațiile sindicale constituite sau cu reprezentanții salariaților, după caz, iar acestea se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de

stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

132. Faptul că, în prezent, în conținutul dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu mai există mențiunea „acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație”, ci doar „acordă anual vouchere de vacanță”, nu are semnificația existenței unei obligații imperative a angajatorului de a acorda vouchere de vacanță, independent de existența resurselor bugetare și de prevederea în buget a sumelor cu această destinație.

133. Această interpretare este determinată de conținutul dispozițiilor art. 1 alin. (2⁴) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, care obligă angajatorul să acorde vouchere de vacanță în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau în bugetele locale ori în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, și, de asemenea, în limita resurselor bugetare, se stabilește și momentul acordării voucherelor de vacanță.

134. Dacă se compară textul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, anterior modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, cu conținutul art. 1 alin. (3) din același act normativ, rămas nemodificat, se observă că acestea sunt identice în sensul că alin. (2) prevedea că se „acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație”, iar alin. (3) că „voucherelor de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat/local/de venituri și cheltuieli”.

135. Așadar, legiuitorul a dorit să evite repetarea aceleiași mențiuni în cele două alineate, și nu să instituie o obligație imperativă în sarcina angajatorului, în lipsa alocărilor bugetare prevăzute cu această destinație (vouchere de vacanță) în bugetul respectiv.

136. Prin urmare, se va răspunde la întrebarea sus-menționată, în sensul că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale menționate, voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din sistemul bugetar.

137. Dezlegarea dată asupra acestei chestiuni conduce la concluzia că dreptul angajatului de a solicita despăgubiri, constând în contravaloarea voucherelor de vacanță, precum și în dobânzi legale penalizatoare, poate fi discutat numai în situația în care sumele cu acest titlu au fost prevăzute în buget pentru anul fiscal respectiv, iar angajatorul nu a acordat voucherele de vacanță.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale formulată în Dosarul nr. 5.495/30/2022 și, în parte, sesizările Tribunalului Maramureș — Secția I civilă formulate în dosarele nr. 2.739/100/2023 și nr. 3.008/100/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2), (2⁴) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din sistemul bugetar.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, formulată în Dosarul nr. 1.526/111/2023, în ceea ce privește următoarea chestiune de drept:

„Dacă dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, pentru voucherele de vacanță cuvenite și neacordate, aferente anului 2020, astfel cum au fost modificate prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018, coroborat cu dispozițiile art. 100 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că obligația de a prevedea sume în buget cu această destinație revine angajatorului sau Ministerului Sănătății, reclamații fiind angajați ai unui spital clinic județean de urgență — UPU.”

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curții de Apel Pitești — Secția I civilă, formulată în Dosarul nr. 3.149/90/2021, cu privire la următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 și ale Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare, refuzul angajatorului de a acorda vouchere de vacanță, în condițiile prevederii de sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli legal aprobat, dă dreptul angajatului să solicite despăgubiri, constând în contravaloarea acestor vouchere, precum și în dobânzi legale penalizatoare?”

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, formulate în dosarele nr. 2.739/100/2023 și nr. 3.008/100/2023, în privința următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă art. 1 alin. (2) raportat la art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2019 poate fi interpretat în sensul că, în ipoteza în care voucherele de vacanță nu au fost emise în anul fiscal în care trebuiau emise, angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță sau, din contră, aceste norme se impun a fi interpretate în sensul că ulterior angajatorul poate fi obligat doar la despăgubiri egale cu contravaloarea voucherelor de vacanță neacordate.

Dacă modificarea art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2019 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, aprobată cu modificări prin Legea nr. 130/2023, cu modificările ulterioare, poate fi interpretată în sensul că a instituit permisiunea acordării voucherelor de vacanță și în anul 2021, având în vedere interdicția inițial instituită prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

În cazul în care răspunsul la cea de-a doua întrebare este în sensul că angajatorul poate fi obligat la emiterea voucherelor de vacanță, în această situație se pot acorda dobânzi sub forma dobânzii legale penalizatoare, conform art. 1.531 alin. (1) din Codul civil?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 ianuarie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

